

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 8. maja 2014. god.
Br.ref.:RK579/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI191/13

Podnosilac

Fejzullah Fejzullahu

**Ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova PN. br. 624/2012,
od 11. oktobra 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, Predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Fejzullah Fejzullahu (u daljem tekstu: podnosilac), sa prebivalištem u Kosovu Polju.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Apelacionog suda Kosova PN. br. 624/2012, od 11. oktobra 2013. god., koje je podnosiocu dostavljena neutvrđenog datuma.

Predmetna stvar

3. Podnosilac zahteva traži ocenu ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova PN. br. 624/2012, od 11. oktobra 2013. god., i rešenja Osnovnog suda u Prištini, br. 316/13, od 26.07.2013. god., za koja smatra da nisu zasnovana na činjenicama. Podnosilac zahteva ne navodi konkretno članove Ustava koji su povređeni već tvrdi da su osporenim presudom povređena njegova ljudska i materijalna prava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 6. novembra 2013. god., podnosilac je podneo zahtev Sudu.
6. Dana 2. decembra 2013. god., predsednik je odlukom br. GJR. KI191/13 imenovao sudiju Altay Suroy za sudiju izvestioca; istog dana predsednik je odlukom br. KSH. KI191/13 imenovao članove Veća za razmatranje u sastavu sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Dana 23. januara 2014. god., Sud je obavestio podnosioca zahteva i Apelacioni sud Kosova o upisu zahteva pod br. KI191/13.
8. Dana 25. marta 2014. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu u punom sastavu za neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 03. februara 2009. god., Opštinsko javno tužilaštvo u Prištini (u daljem tekstu: OJT) je optužnim predlogom (PP. br. 364-5/2009) optužilo podnosioca zahteva da je od neutvrđenog datuma do 17. oktobra 2008. godine., krao električnu energiju u objektu koji je u njegovom vlasništvu i time oštetiio Energetsku korporaciju Kosova.
10. Dana 11. maja 2010 godine., Opštinski sud u Prištini, odlučujući po optužnom predlogu OJT, donosi presudu (P. br. 233/09), kojom podnosioca zahteva proglašava krivim za izvršenje krivičnog delo krađa i osuđuje na novčanu kaznu. Opštinski sud u obrazloženju presude navodi:

“Sud je, ocenjujući materijalne dokaze priložene spisima predmeta, konkretno: zapisnik br. 199758, od 17.10.2008. god, fotodokumentaciju i račun br. DPR08HP071171, od 18.12.2008. god. kao i druge dokaze koji se nalaze u spisima predmeta, zaključio da su ovi dokazi uverljivi, zasnovani na zakonu i istovremeno potvrđuju da je optuženi izvršio krivično delo za koje se optužuje i istog je oglasio krivim i osudio kao u izreci ove presude. ”

11. Dana 16. Juna 2010 godine., Opštinski sud u Prištini nakon pravosnažnosti presude P. br. 233/09 od 11. maja 2010 godine., donosi rešenjem E. br. 1140/2010 kojim se dozvoljava izvršenje prema podnosiocu zahteva i kojim se podnosilac zahteva obavezuje da u roku od 7 dana po prijemu rešenja plati novčanu kaznu koja će se u protivnom pretvoriti u kaznu zatvora. Na ovo rešenje podnosilac zahteva je imao pravo prigovora u roku od 7 dana od dana prijema rešenja.
12. Dana 10. novembra 2010 godine., podnosilac je uložio prigovor na rešenje E. br. 1140/2010 od 16. Juna 2010 godine., osporavajući ga u celosti.
13. Dana 19. februara 2013 godine., podnosilac zahteva je zbog neizmirenih obaveza iz rešenja o izvršenju Opštinskog suda prinudno priveden na izdržavanje zatvorske kazne iz rešenja Opštinski sud u Prištini E. br. 1140/2010 od 11. maja 2010. godine.
14. Dana 30. jula 2013 godine., rešenjem KP. br. 316/13, Osnovni sud u Prištini, odlučujući po zahtevu podnosioca, odbija kao neosnovan zahtev podnosioca za ponavljanje krivičnog postupka okončanog presudom P. br. 233/09 Opštinskog suda u Prištini.
15. U obrazloženju rešenja Osnovnog suda KP. br. 316/13 stoji:

*“Imajući u vidu činjenice i dokaze na kojima je zasnovana odluka prvostepenog suda, prema oceni krivičnog veća, navodi osuđenog ne predstavljaju nove dokaze u smislu člana 423. PZKP.
Izjave da je ova odluka apsurdna, tendenciozna i da ga je sudija obavezao da plati kaznu, kao i priloženi dokazi- članak iz novina „Bota Sot“, nekoliko računa na njegovo ime iz 2005. i 2006. god., i izveštaj „Transakcije potrošača“, za period od 01.01.2005. god. do 31.12.2010. god., koji je za taj objekat- ista adresa ali koji nije na njegovo ime, nemaju uticaj na ponavljanje krivičnog postupka.”*
16. Dana 11. oktobra 2013 godine., rešenjem PN. br. 624/2013 Apelacioni sud Kosova, odlučujući po žalbi podnosioca, odbija kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva na rešenje Osnovnog suda u Prištini KP. br. 316/13. U obrazloženju rešenja Apelacionog suda stoji:

“Obzirom da pored zahteva za ponavljanje krivičnog postupka i žalbe izjavljene protiv rešenja o odbijanju zahteva, osuđeni nije podneo nijedan novi dokaz koji bi sam ili u vezi sa ranijim dokazima doveo do utvrdjivanja nevinosti osuđenog u vezi sa izvršenim krivičnim delom, Veće ovog Suda je, zasnivajući se na ovom činjeničnom stanju, predlogu Apelacionog tužilaštva, ocenilo da je prvostepeni sud pravilno primenio odredbe PZKP

kada je odbio zahtev osuđenog, obzirom da ne postoje zakonski razlozi za ponavljanje krivičnog postupka, i taj stav prihvata i ovaj Sud. Stoga, ovo su i bili razlozi zbog kojih je žalba osuđenog Fejzullah Fejzullahu odbijena kao neosnovana.”

Navodi podnosioca

17. Podnosilac zahteva tvrdi da su sudski organi, odnosno Opštinski sud u Prištini doneo proizvoljnu odluku oglašavajući ga krivim za krivično delo krađe električne energije ne uzimajući u obzir činjenično stanje i dokazni materijal.

18. Podnosilac zahteva traži da se:

“Tražim da se poništi kao neosnovano rešenje Osnovnog suda u Prištini, br. 316/13, od 26.07.2013. god., kao rešenje koje nije zasnovano na činjenicama. Kako je moguće da ja mogu biti osuđen posle toliko godina, tačnije nakon 7 godina, a da nije uzet u obzir dokaz da je kupoprodaja izvršena 2006. god., sa svim ispunjenim obavezama s moje strane (ugovor je overen u Sudu).”

19. Podnosilac nadalje Sudu predlaže i zahteva:

“Na osnovu činjeničnog pravnog stanja, podnetih i argumentovanih dokaza, kao i na osnovu tužbe, pogrešno podignute protiv mene, jer je tužbu trebalo podići protiv kupca, a ne protiv mene, a s obzirom i na fizičko, ljudsko i materijalno maltretiranje, predlažem i tražim od Suda:

- da ozbiljnije analizira sav materijal koji prilažem,*
- da poništi prethodna rešenja;*
- da me oslobodi krivične optužbe;*
- da mi se nadoknadi plaćena kazna sa svim sudskim troškovima, troškovima za advokata i drugi materijalni i moralni troškovi.”*

Prihvatljivost zahteva

20. U ovom slučaju, Sud se poziva na član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] koji predviđa:

- 1. „Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*

[...]

- 7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.*

21. Sud se isto tako poziva na član 48. Zakona, koji predviđa da:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

22. Štaviše, pravilo 36. (1) a), b) i c) Poslovnika određuje da:

1. *„Sudu je dozvoljeno da rešava zahteva:*

a) samo ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke, ili

b) samo ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva, ili

c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan“.

23. Sud smatra da je podnosilac zahteva ispunio propisan rok od četiri meseca, računajući od dana kada mu je doneto rešenje Apelacionog suda; u ovom slučaju, konačna odluka o predmetu podnosioca zahteva je rešenje Apelacionog suda PN. br. 624/2013 od 11. oktobra 2013 godine. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je pokazao da je iscrpeo sva pravna sredstva koja su mu na raspolaganju u skladu sa važećim zakonima. On izričito osporava rešenje Osnovnog suda u Prištini i rešenje Apelacionog suda, kao akte javnog organa; da je jasno istakao zatraženu pravnu zaštitu i da je priložio različite odluke i druge potkrepljujuće informacije i dokumenta.

24. Ustavni sud dalje primećuje da pred Osnovnim i Apelacionim sudom podnosilac zahteva nije izneo nijedan navod na osnovu ustavnosti, bilo implicitno ili u suštini kojim bi pokrenuo navodnu povredu njegovih Ustavom zagarantovanih ljudskih prava i osnovnih sloboda. Sud takođe primećuje da je podnosilac zahteva u svom zahtevu podnetom Sudu navodi i prilaže ugovor o kupoprodaji koji nije priložio u dokaze i dokumentaciju pred redovnim sudovima na Kosovu. Obrazloženje u rešenju PN. br. 624/2013 Apelacionog suda:

“Osuđeni nije izneo činjenice ili dokaze u vezi sa ovim, kao što je ugovor o kupoprodaji, koji bi, u skladu sa članom 423., stav 1, tačka 1.3. Zakona o krivičnom postupku Kosova bio ocenjen kao novi dokaz i predstavljao bi zakonski osnov iz člana 423. PZKP za dozvolu ponavljanja krivičnog postupka, a taj dokaz bi mogao da dovede u pitanje činjenično stanje utvrđeno presudom po kaznenom nalogu, kojom je osuđeni oglašen krivim za krivično delo krađa iz člana 252., stav 2. KZK”.

25. U praksi, ništa nije sprečilo podnosioca zahteva da se žali pred Osnovnim i Apelacionim sudom na navodnu povredu ljudskih prava. Kao i da priloži kupoprodaji ugovor koji bi bio ocenjen kao novi dokaz. Ako bi ovi sudovi uzeli u obzir povredu a novi dokazi bi ispravili istu, završilo bi se sve; ako sudovi ne bi ispravili povredu ili ako ne bi razmotrili nove dokaze, podnosilac zahteva bi ispunio uslov za iscrpljenje svih pravnih sredstava u smislu da je ovim sudovima pružena mogućnost da isprave navodnu povredu.

26. U svakom slučaju, Ustavni sud smatra da činjenice slučaja ne dozvoljavaju ubedljiv zaključak da osnovi žalbe „*nepravilna primena zakonskih odredaba i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje*“, koji su navedeni pred Apelacionim sudom, ispunjavaju test Evropskog suda. Stoga nije potrebno da se stvar dalje razmatra pod ovakvim okolnostima slučaja.
27. Pored toga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije argumentovao i dokazima potkrepio navodno kršenje njegovih prava od strane Osnovnog i Apelacionog suda.
28. U stvari, navodi podnosioca o kršenju ustavnih prava ne predstavljaju *prima facie* dovoljan osnov za pokretanje slučaja u Sudu; nezadovoljstvo podnosioca zahteva sa odlukom redovnih sudova ne predstavlja ustavnu osnovu da se žali pred Ustavnim sudom.
29. Štaviše, Sud primećuje da, da bi slučaj *prima facie* ispunio uslove za prihvatljivost zahteva, podnosilac zahteva treba da dokaže da postupci pred Okružnim i Vrhovnim sudom, gledano u celini, nisu sprovedeni na načinu na koji bi podnosilac zahteva imao pravično suđenje ili da su ostala kršenja ustavnih prava mogla biti izvršena od strane redovnih sudova tokom suđenja.
30. U tom smislu, Sud se poziva na pravilo 36. (1) c) Poslovnika o radu, koje određuje „*Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: c) Samo ako zahtev nije očigledno neosnovan*“.
31. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi činjeničnim ili zakonskim greškama (zakonitost) koje su navodno počinili redovni sudovi, osim ukoliko su oni povredili prava i slobode zagarantovane Ustavom (ustavnost).
32. Stoga, Sud ne treba da postupa kao sud četvrtog stepena, u ovom slučaju, prilikom razmatranja odluka donetih od strane redovnih sudova. Dužnost je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, García Ruiz protiv Španije [GC], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
33. Ustavni sud ne može da smatra da su relevantni postupci pred Osnovnim i Apelacionim sudom na bilo koji način bili nepravedni ili proizvoljni (vidi *mutatis mutandis*, Shub protiv Litvanije, ESLJP Odluka u vezi sa prihvatljivošću zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. god.).
34. U svemu, Sud zaključuje da je zahtev neprihvatljiv kao očigledno neosnovan.

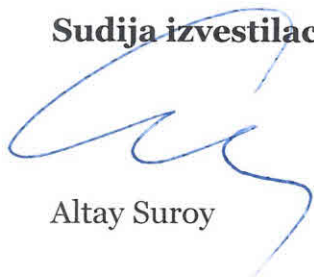
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. (7) Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36. (1) c) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 25. marta 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. Ova odluka će biti dostavljena stranama i objavljena u Službenom listu, u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona; i
- III. Ova odluka stupa na snagu odmah.

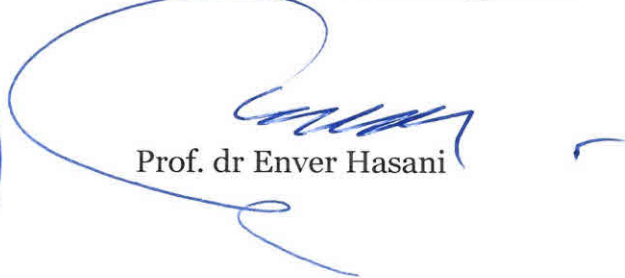
Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani